

Dobri ljudje.

7. Angelčkov angelček.

Neka vrtnarica je prodajala vsako jutro zelenjavo na trgu in opazovala šolarje bližnje šole šolskih bratov, kako so prihajali in odhajali. Med njimi se ji je zdel posebno všeč šolarček, ki se je odlikoval po svoji pohlevnosti, modrosti in nedolžnosti. Poznala je njegovo mater, ubogo vdovo, ki je le težko preživljala sebe in svojega dobrega otroka.

In vsako jutro je rekla angelcu varihu tega dečka, ko je šel mimo nje: „Dobri angel, obvaruj ga nedolžnega!“

Nadalje zdaj še ni mislila. Nekega dne pa je angelček, kateremu je priporočala dečka, rekel prav natihoma preprosti prodajalki nekaj besedi, ki so jo skoraj prestrašile, da je zardela.

Ta dan je namreč nekoliko pregledala in preštela svoje imetje in je našla, da ima že več prihrankov kot je pričakovala. Ta preostanek jo spravi nekoliko v zadrego. Kaj naj počnem ž njim, reče sama sebi.

To je bilo takrat, ko ji je angelček varih mimosidočega šolarčka v trenutku, ko mu ga je priporočala, rekel: „Poskrbi, da postane mašnik!“

Rekel sem, da jo je ta beseda nekoliko prestrašila v začetku, a polagoma se je udomačila v njeni duši; izpremenila se je v željo; ta želja je postala moč, izprevidela je, da mora štediti in . . . deček je bil na njene stroške sprejet v malo semenišče.

Bog je blagoslovil dobro delo in s trdom, z varčnostjo in tudi s pritrgavanjem je mali učenček dospel do velikega semenišča — sprejet je bil v bogoslovje. Dobra vrtnarica ni čakala, da bi bila na zemlji že uživala sad svojega dobrega dejanja. Bog jo je bil poklical k sebi nekaj mesecev poprej, kot je bil njen varovanec posvečen v mašnika. Pa kako lep je bil njen vzprejem v raj! In koliko radost je

morala čutiti tam gori, ko je videla, kolika slava prihaja k Bogu od svetih maš, ki jih je opravljajal njen angelček, kakor ga je imenovala!

(Paillettes d'or.)

8. Naj ne ve levica, kaj dela desnica.

Ko je bil lurdski župnik Peyramale (b. Peramál) še vikar v Viku na južnem Francoskem, mu je oče ob neki svečanosti daroval 200 frankov. Še isti dan zvečer potrka na vrata vikarjeve sobe ubog trgovec istega kraja, vdovec in oče mnogoštevilne družine, ter mu potoži svojo stisko in zadrego. Milosrčni mašnik ga tolaži in reče: „Prosiva Boga, da nama da kako dobro misel.“ Pa isti trenutek je že imel dobro misel. „Jaz poznam nekoga,“ mu reče, „ki je ravno danes prejel vsoto, kakršno Vi potrebujete. Počakajte me tukaj za trenutek!“

Trgovec sliši, kako hiti vikar po stopnicah, kako zavije v župnikovo sobo in jo previdno zapre za seboj. Vikar se nekaj minut pogovarja z župnikom o vsakdanjih rečeh in ga zopet zapusti, ne da bi kaj omenil o trgovčevi zadregi. Nato potegne iz žepa 200 frankov in stopi z zmagoslavnim obrazom v svojo sobo. „Vaša reč je uravnana,“ vzklikne, „tukaj je vsota: oni, ki Vam jo podari, noče biti imenovan.“

„Ni ga treba imenovati,“ odvrne z ginjenim glasom trgovec, ki ga je bil prevaril vikarjev odhod in pogovor z župnikom; „saj se da uganiti. Kako zlato srce ima gospod župnik!“

Ko mine nekaj mesecev, pride trgovec, ki se je srečno rešil iz trgovske zadrege, zopet v župnišče. Ker je bil vikar odsoten, se predstavi župniku. „Prečastiti,“ ga nagovori trgovec, „Vam se imam zahvaliti, da sem rešen iz stiske.“

„Kako to?“ se začudi župnik.

„S tistimi 200 franki, ki ste mi jih bili dali in Vam jih tukaj nazaj prinesem.“

„S katerimi franki?“ reče župnik in se še bolj čudi.

„Saj ni treba, da bi zakrivali,“ ponavlja ubogi mož s solzami v očeh; „vse mi je znano.“

„Kako vse? Kaj vse?“

To začudenje starega župnika si je namreč napak razlagal hvaležni dolžnik, ki je prišel poravnat svoj dolg, zato nadaljuje: „O, le nikaar ne mislite, da Vas je izdal gospod vikar; pa jaz sem razumel vse: z denarjem se je vrnil iz Vaše sobe.“

Ko župnik sliši ime svojega vikarja, se mu takoj posveti. „Moj vikar,“ tako začne župnik razlagati uganko, „je sposoben za vse dobro; bo pa že zopet ena onih umetnosti, ki jih le on zna . . .“

Kako zardi zvečer dobri gospod vikar, ko mu župnik izroči 200 frankov, pa seveda za obresti pridene še nekaj naukov, kako je pri milodarjih treba tudi previdnosti, da dober človek ne sme biti predober, da je modrost poglavitna čednost, da srce ne sme premagati glave itd. Ali so pomagali ti nauki, nisem mogel poizvedeti, ker največjo moč ima končno vendarle ljubezen dobrega srca.

(Ambrosius.)

9. Dva brata.

V neki vasi sta živela dva brata. Vsak je imel svojo hišo in svoje polje. Starejši brat je bil oženjen in je imel mnogo otrok. Mlajši je bil sam. Nekega leta sta imela žito na polju, a vsako polje je bilo na drugem kraju vasi.

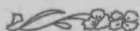
Ko je dozorelo žito, sta rekla brata drug drugemu: „Jutri bom žel.“

Ponoči pa si misli mlajši brat: „Moj brat je oženjen, ima mnogo otrok, mnogo skrbi in obilo drugega dela. Jaz grem na njegovo polje, mu požanjem žita, kolikor ga največ morem, in mu ga znosim na kup, da bode imel zjutraj manj dela.“

Kakor je mislil, tako je storil. Ob istem času pa vstane tudi njegov starejši brat, zbudi ženo in otroke ter jim reče: „Moj brat je sam, nima nikogar, da bi mu pomagal pri delu, pojdimo torej mi na njegovo njivo. Požanjemo mu žita, kolikor bo mogoče, ga povežemo v snope in znosimo na kup. Zjutraj bode imel manj dela.“

Šli so in storili tako.

Ko pa prideta drugo jutro vsak na svoje polje in zapazita, da je že nekdo pospravil dober kos žita, poklekmeta in zahvalita Boga, ki je tako hitro poplačal njiju dobro srce.

Vladko prvič v šoli.

Spisal Julij Slapšák.

Oskrbnikov Vladko je bil o kresu šest let star. Mama mu je kupila torbico, abecednik, črtalnik in druge take potrebne reči. In jeseni je stopil v šolo.

Vladkov oče je oskrboval obsežna polja, velikanske gozde in travnike, graščinsko poslopje in velike obokane hleve, kjer je stalo do sto glav lepe rejene živine. Vladko je kaj rad zahajal v hlev. Tam je gledal zajčke, žrebeta, teličke in drugo živino. Kake tri tedne pred pričetkom šolskega leta, takrat ko mu je kupila mama torbico, je pritekel kar s torbico na hrbtu v hlev ter je zaklical pastirčku Jančku, ki je opravljal telička v koču; tako je zaklical: „He - hej, Janček, jaz pojdem pa v šolo; čez tri tedne pojdem, juhej, juhej!“ Janček se je okrenil k Vladku ter rekel napol v šali, napol zares: „Vladko, ako pojdejo mama s teboj, da te popeljejo za roko v šolo, boš že tudi takrat vriskal od veselja, kakor danes, ako jo boš moral pa sam pobirati preko polja k fari, bo pa druga: kisal se boš in cmeril tedaj, da te bo grdo gledati.“

Vladko: „O-o, Janček, jaz se že ne bom kisal, da me bo grdo gledati — nikoli se ne bom, da veš: dobre volje bom in skakal bom in vriskal bom, da bo kaj.“

Janček: „Ho - hoj, le ne veseli se preveč šole in ne vriskaj kar naprej: zdaj so ti pota na vse strani odprta, potlej bo pa prosta samo ena pot, ki drži v šolo. Zdaj lahko skačeš in noriš po svoji volji, potlej boš pa moral sedeti v šolski klopi tiho in mirno ko v cerkvi; zdaj se igraš, potlej se boš moral pa učiti!“